

Hồi Thứ Năm Mười Một

SƯ ĐỒ ĐỒNG TÂM

Không có cuồng phong, không có tiếng vang rền, chỉ thấy cát bay đá chạy, cỏ non ngã rạp, đây là luồng kinh lực vô hình nhưng uy mãnh tuyệt luân.

Nhạc Nhạn Linh đã từng chứng kiến võ công của đối phương, giờ đâu dám khinh suất, vội vận hết toàn lực vung chưởng đón tiếp, đồng thời đề khí khinh thân sẵn sàng thừa thế thoái lui nếu khi không chống chịu nổi, chỉ cần giữ mình là được rồi.

Chỉ nghe “bộp” một tiếng vang khẽ, kèm theo một tiếng hự khẽ của Nhạc Nhạn Linh, cát đá tung lên một chút, đó là do chưởng kinh của Nhạc Nhạn Linh gây ra.

Nhạc Nhạn Linh liên tiếp thoái lui sáu bước dài, sau cùng không kềm chế nổi ngồi bệt xuống đất, khí uất nghẽn nơi ngực, hai tay ê ẩm khó nhắc lên nổi, biết mình đã thọ nội thương.

Mỹ phụ cung trang thấy vậy cũng thoáng kinh ngạc, thảm nhủ:

“Thật không ngờ y lại có công lực thế này, Sương nhi chẳng qua cũng chỉ có vậy mà thôi!”

Nhạc Nhạn Linh cố cất một hơi chân khí, đứng bật dậy vận công hoạt động hai tay, đoạn chậm bước tiến tới lại chỗ cũ.

Mỹ phụ cung trang lạnh lùng nói:

– Người cần nghỉ ngơi bao lâu?

Nhạc Nhạn Linh nhếch môi cười:

– Nghỉ quá lâu thì tiền bối không chịu chờ, còn nghỉ ít thì vẫn bối có hại vô ích, tiền bối xuất thủ đi, văn bối đã chuẩn bị xong rồi!

Mỹ phụ cung trang cười khẩy:

– Chỉ sợ người không còn tiếp nổi chiêu này nữa!

– Tại hạ chết cũng không hối tiếc!

Mỹ phụ cung trang cắn răng quát:

– Tiếp chiêu đây!

Đoạn song chưởng cùng lúc vung ra. Một luồng kinh lực ngạt thở đã ập đến trước ngực Nhạc Nhạn Linh, có lẽ chưởng này bà ta đã sử dụng toàn lực.

Nhạc Nhạn Linh cả kinh, vội vịn hết công lực toàn thân vung chưởng đón tiếp. “Bùng” một tiếng vang rền, không có tiếng hự đau đón, chỉ nghe “phịch” một tiếng của thân người rơi xuống đất, sau đó hoàn toàn im lặng.

Mỹ phụ cung trang đưa mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh nằm bất động trên mặt đất cách ngoài tám thước, lòng thâm nhủ:

– Thật không ngờ trong lúc thọ thương mà chưởng lực của y cũng còn uy mãnh đến vậy!

Nhạc Nhạn Linh gắng gượng ngồi dậy, máu tươi từ khoe miệng tuôn ra rờn rờn, chứng tỏ thương thế rất là trầm trọng.

Mỹ phụ cung trang cố nén niềm đau trong lòng, lạnh lùng nói:

– Nhạc Nhạn Linh, ngươi còn chịu được mấy chưởng nữa?

Nhạc Nhạn Linh cố gắng đứng lên, chậm chạp tiến tới mấy bước nói:

– Tiên bối, chúng ta đã giao kết ba chưởng. Hãy còn một chưởng, tiên bối bảo là còn chịu được mấy chưởng là sao?

Mỹ phụ cung trang cười khẩy nói:

– Ý lão thân nói là nửa chưởng hay một chưởng? Hoặc là một chưởng cũng không tiểuạonỉ thì sao?

Nhạc Nhạn Linh lạnh lùng nói:

– Đã giao kết một chưởng thì tại hạ phải tiếp một chưởng!

– Ngươi tự tin còn tiếp được ư?

– Văn bối đã nói rồi, dù phải chết trên núi Thúy Vi phong này văn bối cũng không có gì hối tiếc, tiên bối hà tất hỏi nhiều làm gì!

Mỹ phụ cung trang không tức giận, chỉ cười nói:

– Ngươi thật là không thức thời vụ!

– Tiên bối nói vậy là sao?

– Nếu ngươi thức thời vụ, lẽ ra nên sớm đào tẩu, lão thân đã nói rồi, hai viên Xích Long Châu đã tặng cho ngươi, hiện ngươi đang thọ trọng thương, còn có thể chữa khỏi, nếu ngươi còn định lên núi, e rằng ngươi sẽ thật sự đi trước Sương nhi một bước!

– Tiên bối nghĩ văn bối là hạng người tham sinh úy tử sao?

– Đành rằng sống chẳng gì đáng vui mừng, chết chẳng đáng lo sợ, nhưng cái chết có lúc nặng như Thái Sơn, cũng có lúc nhẹ như lông hồng. Ngươi chết thế này theo lão thân thì là nhẹ như lông hồng!

– Ha ha... Nhẹ như lông hồng, tiên bối lầm rồi. Tục ngữ có câu “Vợ

chồng như chim liền cánh,” mắt thấy vợ mình chết bởi tay kẻ khác mà không cứu, theo văn bối thì đó là sống một cách nhục nhã.

– Nếu như người không yêu Sương nhi, vậy chẳng phải chết một cách oan uổng vì câu nói đó ư?

Nhạc Nhạn Linh nói:

– Ngược lại văn bối rất yêu Sương muội!

– Vậy người nhất định chọn lấy con đường chết ư?

Nhạc Nhạn Linh cười ngạo nghễ:

– Xin mời tiên bối hãy xuất thủ, văn bối tuy biết rõ chưởng này khả năng chết nhiều hơn sống nhưng không muốn giữa chừng sợ chết bỏ đi!

Đoạn hít một hơi chân khí, cố đề tụ chân lực còn lại lạng thình chờ mỹ phụ cung trang xuất thủ.

Mỹ phụ cung trang thâm vui mừng nói:

– Trên đời lại có một kẻ chí tình đến vậy, Sương nhi quả đã không nhìn lầm người. Minh hãy hư xuất một chiêu rồi để cho hai vợ chồng gặp gỡ nhau thôi!

Đoạn bèn vờ quát:

– Thôi được, lão thân thành toàn người, tiếp chiêu!

Dứt lời đã vung tay xuất chưởng, song chỉ sử dụng bốn thành công lực.

Nhạc Nhạn Linh thấy vậy liền vung song chưởng đón tiếp, chỉ nghe “bùng” một tiếng, Nhạc Nhạn Linh bật lùi bảy bước, há miệng phún ra ba ngụm máu tươi, người chao đảo một lượt, suýt nữa đã ngã nhào.

Chưởng này tuy mỹ phụ cung trang chỉ vận dụng bốn thành công lực, nhưng đối với Nhạc Nhạn Linh trong lúc đã thọ thương cũng rất là hung mãnh, cố gắng lắm mới không ngã quỵ.

Mỹ phụ cung trang xót xa thâm nhủ:

“Minh xuất thủ mạnh quá rồi!”

Song ngoài mặt vẫn lạnh lùng nói:

– Thôi người đi đi!

Nhạc Nhạn Linh thờ thẫn nhìn mỹ phụ cung trang, khom mình thi lễ nói:

– Đa tạ tiên bối đã nương tay cho!

Mỹ phụ cung trang cười khẩy:

– Thật chẳng ngờ Nhạc Nhạn Linh người cũng biết cảm tạ kẻ khác!
Nhạc Nhạn Linh cười chua chát:

– Đây là lần đầu tiên và có lẽ cũng là lần cuối cùng!

Đoạn chậm chậm quay người, lê từng bước trĩu nặng lên núi, dáng vẻ trông thật thê lương.

Mỹ phụ cung trang dõi mắt trông theo, lẩm bẩm:

– Lão thân đã giao Sương nhi cho người, từ nay chẳng còn mong y xưng bá giang hồ, hùng cứ ngũ nhạc nữa! Ôi, dẫu sao cũng là phụ nữ, Sương nhi phải có tổ ấm của riêng mình thôi!

Vừa dứt lời, bên cạnh bỗng vang lên một giọng dịu dàng nói:

– Phương muội cảm thấy tổn thất quá to lớn phải không?

Mỹ phụ cung trang nghe tiếng, vẻ lạnh lùng trên mặt liền biến mất, giọng nã nê nói:

– Lãng ca lại mai mỉa muội nữa rồi!

Đoạn chậm chậm quay người, chỉ thấy một văn sĩ trung niên đang đứng cách chừng hai thước.

Văn sĩ trung niên nghe vậy cả kinh vội nói:

– Phương muội chớ hiểu lầm, ngu huynh đâu bao giờ dám mỉa mai Phương muội!

Mỹ phụ cung trang cười:

– Xem Lãng ca kia, làm gì mà cống lên thế này?

Văn sĩ trung niên vẫn chưa yên tâm:

– Phương muội không hiểu lầm thật chứ?

Mỹ phụ cung trang cười ảo não:

– Chúng ta đều đã lớn tuổi rồi, Lãng ca nghĩ tính muội vẫn như xưa hay sao? Ôi, nghĩ năm xưa chỉ vì một lúc bốc đồng đã làm lỡ mất ba mươi năm nữa, thật là một khoảng thời gian dài hiu quạnh biết bao!

Dứt lời, hai giọt lệ đã lăn dài trên má, sà vào lòng văn sĩ trung niên, nghẹn ngào nói:

– Lãng ca không bao giờ rời xa muội nữa thật không?

Văn sĩ trung niên không đáp, siết chặt mỹ phụ cung trang vào lòng, đôi môi nóng bỏng nhanh như chớp in lên môi bà.

Mỹ phụ cung trang vùng nhẹ, nhưng lại ngưng ngay, nhẹ đưa tay lên bá vào cổ văn sĩ trung niên.

Đây là nụ hôn đầu tiên giữa hai người, và nụ hôn này khiến họ đã

phải chờ đợi suốt ba mươi năm dài.

Sự hiểu lầm của ba mươi năm trước giữa một nữ sát nhân với một vệ đạo kỳ hiệp cũng đã tan biến trong vô hình bởi nụ hôn này. Không cần giải thích cũng chẳng cần tỉ tê tâm sự, bởi trong lòng họ đều đã thấu hiểu, chẳng cần phải vậy.

Một hồi thật lâu, mỹ phụ cung trang mới rời môi ra, áp má vào mặt văn sĩ trung niên, dịu dàng nói:

– Lãng ca, rồi đây chúng ta sẽ đi đâu?

Văn sĩ trung niên cười:

– Phương muội quyết định đi!

Mỹ phụ cung trang nũng nịu:

– Lãng ca quyết định mới phải!

– Phương muội chịu vâng lời rồi ư?

– Muội không vâng lời Lãng ca bao giờ kia chứ?

Văn sĩ trung niên cười:

– Chuyện xưa không kể, chỉ nói về hôm trước trên Viên Sầu nhai, lúc ấy nếu ngu huynh mà không nhanh chân, có lẽ đã táng mạng dưới tay muội rồi, lại còn nói là vâng lời ư?

– Muội đâu có chủ tâm đả thương Lãng ca!

– Qua kinh nghiệm khi xưa, ngu huynh không dám tin đâu!

Mỹ phụ cung trang thở dài thương cảm:

– Lãng ca còn hoài hận chuyện xưa ư?

Văn sĩ trung niên giật mình, vội nói:

– Đâu có, ngu huynh chỉ nói đùa thôi!

Đoạn lại hôn nhẹ một cái lên má mỹ phụ cung trang.

Mỹ phụ cung trang vùng khỏi vòng tay văn sĩ trung niên, phụng phịu:

– Rõ là thiếu đứng đắn, thôi đi!

Vẻ ngây thơ e ấp hết như một thiếu nữ đôi mươi.

Văn sĩ trung niên cười giả lả:

– Thôi thôi, chúng ta hãy mau đi xem Nhạc Nhạn Linh đã ra sao rồi!

Đoạn nắm lấy tay mỹ phụ cung trang phóng đi vào rừng.

Mỹ phụ cung trang nhẹ nép mình vào vòng tay văn sĩ trung niên, nhoẻn cười nói:

– Lãng ca quan tâm cho y quá nhỉ?

Văn sĩ trung niên cười cười:

– Chẳng hiểu sao ngu huynh lại cảm thấy rất là quý mến y, hôm trước ở Phi Vân trại, thấy y liêu lĩnh giao chiến với Ngũ Nhạc Thần Quân, suýt nữa ngu huynh đã ra mặt giúp y rồi!

– Rồi Lãng ca có ra mặt không?

– Không, ngu huynh chỉ truyền âm nói là y có độc tố trong người, công lực chưa hồi phục, hãy toan tính kế hoạch lâu dài! Y cũng rất biết vâng lời!

Dứt lời đã tung mình lên ngọn cây.

Hãy nói về Nhạc Nhạn Linh, sau khi rời khỏi mỹ phụ cung trang, chàng một lòng một dạ muốn nhanh chóng được gặp Thái Phụng Tiên Tử Mai Ngọc Sương để trao trả Xích Long Châu cho nàng trước khi chết, còn về sự sống của mình thì chàng không hề bận tâm.

Nhạc Nhạn Linh bước thấp bước cao đi trong cỏ hoang loạn thạch, té ngã bò dậy, bò dậy rồi té ngã chẳng biết bao nhiêu lần mới ra khỏi rừng tùng, trước mặt chàng là một thảo nguyên.

Nhạc Nhạn Linh thở phào một hơi dài, ngược nhìn thấy mặt trời đã lặn, bất giác chua chát lắm lắm:

– Chỉ mấy dặm đường núi ngấn núi mà mình đã phải đi biết bao lâu!

Đoạn vừa định cất bước, bỗng nghe sau lưng có tiếng quát vang:

– Tiểu tử, ngươi đi đâu?

Dứt tiếng, hai quái nhân mình trần và mặt mày vằn vện đã đáp xuống trước mặt chàng.

Nhạc Nhạn Linh sững sốt, nhếch môi cười nói:

– Hai vị phải chăng là thuộc hạ của Thái Phụng Tiên Tử?

Hai gã đại hán lạnh lùng:

– Ngươi chỉ cần cho biết ngươi đến đây để làm gì là được rồi!

– Tại hạ cần gặp tiên tử!

Gã đại hán bên phải thấy Nhạc Nhạn Linh tóc tai rối bời, sắc mặt trắng bệch và khóe môi rỉ máu, dáng vẻ hết sức thảm não, bèn không tin cười khẩy nói:

– Ngươi sao không soi gương thử xem, ngươi vậy mà cũng đòi gặp bang chủ bọn ta ư?

Nhạc Nhạn Linh ngẩn người:

– Bang chủ ư? Nàng ta đã trở thành bang chủ từ lúc nào vậy?

Đại hán bên trái cười khẩy:

– Người chẳng phải muốn gặp bang chủ bọn ta là gì? Vậy thì đi mau!

Nhạc Nhạn Linh mỉm cười:

– Xin hai vị hãy đi trước dẫn đường cho!

Đại hán bên phải cười to :

– Đó là lẽ đương nhiên, chẳng những dẫn đường mà còn khiêng người lên nữa đấy!

Nhạc Nhạn Linh nghe giọng điệu đối phương không có thiện ý, bèn cười lạnh lùng nói:

– Tại hạ không dám phiền hai vị khiêng cho!

Dứt lời cất bước đi tới.

Nào ngờ chàng vừa cất bước, bỗng nghe sau lưng vang lên tiếng quát:

– Nằm xuống ngay!

Rồi thì hai luồng kinh phong đã trúng vào huyết Kiên Tĩnh của chàng, khiến chàng lập tức mất hết sức đề kháng.

Đại hán bên trái quay về phía rừng lớn tiếng nói:

– Các người đâu, hãy đưa tên tiểu tử này đến cho bang chủ phân xử!

Lập tức, bốn trang hán tử tuổi chừng ba mươi từ trong rừng phóng ra, xúm nhau khiêng Nhạc Nhạn Linh lên núi.

Lát sau đã đến trước một cửa động đá trắng, chỉ thấy hai thiếu nữ mặt vẫn vẹn đứng trước cửa động, hiển nhiên là người giữ nhiệm vụ canh gác.

Bốn gã tráng hán đặt Nhạc Nhạn Linh xuống, một người trong số hướng về phía hai thiếu nữ mặt vẫn khom mình nói:

– Xin hai vị cô nương bầm báo với bang chủ là đã bắt được một gian tế!

Thiếu nữ bên phải nói:

– Các vị hãy chờ chốc lát!

Đoạn liền đi nhanh vào động.

Lát sau, bốn tỳ nữ áo trắng từ trong động đi ra, theo sau là Thái Phụng Tiên Tử, mình mặc áo tang.

Chỉ thấy nàng mày liễu chau chặt, ánh mắt ngập đầy sầu đau, đi đến cửa động lạnh lùng nói:

– Gian tế đâu?

Bốn gã tráng hán vội quỳ xuống nói:

– Chính là người này đây!

Thái Phụng Tiên Tử đưa mắt nhìn, liền sững sốt kêu lên:

– Ô, chàng đó ư?

Rồi thì đứng thừ ra như kẻ mất hồn khiến mọi người đều bàng hoàng thắc mắc, chẳng hiểu việc gì đã xảy ra.

Bỗng, Thái Phụng Tiên Tử reo lên:

– Linh ca, ai đã đả thương Linh ca đến nông nỗi này, hãy cho tiểu muội biết, hãy cho tiểu muội biết!

Dứt lời đã phi thân ra khỏi động, bỗng Nhạc Nhạn Linh vào lòng và giải khai huyết đạo cho chàng.

Nhạc Nhạn Linh thở hắt ra một hơi dài:

– Sương muội không có thọ thương ư?

Mai Ngọc Sương lắc đầu:

– Không, tiểu muội chưa từng thọ thương bao giờ!

Nhạc Nhạn Linh nhìn nàng toàn thân tang phục, lòng nghe vô vàn cảm khái, đưa tay nhẹ vuốt tóc nàng, cất giọng nặng nề nói:

– Vì sao Sương muội lại mặc tang phục thế này? Ôi!

Thái Phụng Tiên Tử ghen ngào nói:

– Sư phụ bảo Linh ca đã chết rồi!

Nhạc Nhạn Linh lắc đầu, cười ảo não:

– Lần trước kia là giả, nhưng lần này có lẽ là thật rồi!

Trong khi nói, máu tươi lại từ trong miệng trào ra, màu máu có chút tím đen, hiển nhiên đó là máu ứ.

Thái Phụng Tiên Tử thấy vậy hoảng kinh, cũng chẳng màng đến máu bản, đưa tay lên lau vết máu nơi khóe miệng chàng, kiên quyết phủ nhận:

– Không bao giờ Linh ca lại nhấn tâm rời xa tiểu muội, phải không Linh ca?

Nhạc Nhạn Linh ưỡn oải nói:

– Phải, ngu huynh không bao giờ muốn rời xa Sương muội, bởi... bởi vì Sương muội là... vợ của ngu huynh...

Tiếng nói yếu dần, sau cùng đã ngưng bật.

Thái Phụng Tiên Tử bàng hoàng bối rối, bật khóc nức nở.

Ngay khi ấy, bỗng một tiếng nói vang lên bên tai Thái Phụng Tiên Tử:

– Sương nhi, trong mình có hai viên Xích Long Châu, hãy đưa y vào động điều trị nhanh lên, kéo muộn sẽ không còn kịp nữa!

Thái Phụng Tiên Tử cũng chẳng màng đến tiếng nói đó là của ai, bỗng ngay Nhạc Nhạn Linh phóng nhanh vào động.

Những người hiện diện thấy đều chẳng hiểu ắt giáp gì cả, cùng ngơ ngẩn nhìn nhau.